

[Hartvig Frisch.]

skal prøves Modforslag. Det Offer, der her er bragt fra de Kammerater, der var i Arbejde, til dem, der ikke var det, er al Ære værd, men at betragte det som en Løsning, finder jeg ingen Grund til, lige saa lidt som jeg vil betragte det som en Løsning, om man skrider til Arbejdstidsindskrænkning; det vil der ogsaa fra visse Sider blive arbejdet stærkt for, men Erfaringerne — jeg tænker her navnlig paa Frankrig — er ikke meget opmuntrende, i hvert Fald ikke som man først troede de var.

Nej, den vigtigste Side af Bekæmpelsen af Arbejdsløsheden er selvfølgelig den, der vender udad mod ny Landvinding, nye Fremstød. Det er og bliver det afgørende Spørgsmaal i Kampen mod Arbejdsløsheden. Her tænker jeg bl. a. paa den Kommission — det blev ogsaa berørt i Statsministerens Tale —, som arbejder med Raastofproblemet, og som ved at vise nye Veje for Landbruget og skabe mere fri Valuta til Indkøb af andre Raastoffer vil kunne give Stødet til meget større og varig Beskæftigelse. Det samme gælder de Planer, som omtales i Aabningstalen, vedrørende Støtte til Boligbyggeriet. Det er jo altid paa afgørende Maade en af de Faktorer, som virker ind paa den almindelige Beskæftigelsesgrad, og et Fremstød her, ogsaa i Forbindelse med en ny Byggeslov, som kan aabne Mulighed for virkelig storstilet Sanering af gamle, faldefærdige Bydele, vil vi ogsaa fra vor Side hilse med stor Tilfredshed.

Det er blevet hævdet i Pressen, at de sidste Maaneders Nedgang i projekterede Byggeforetagender skulde skyldes Hindringer fra Nationalbanken, dels af valuta-mæssig, dels af kreditmæssig Art. Jeg har forhørt mig om Sagen, og jeg kan sige, at ingen af disse Grunde gælder for dette Kalenderaar. Forholdet er det ganske simple, at de vældige Stigninger i Raamaterialernes Pris har forøget Risikoen ved privat Spekulationsbyggeri meget betydeligt. Det er en Ting, som vi kender fra alle Højkonjunkturer, at Byggeriet under Toppriserne forlades som Anlægsobjekt. Saa meget stærkere Grund er der saa for det offentlige til i saa vid Udstrækning som muligt at fremme alle Arter af socialt Boligbyggeri, som har sin Værdi uafhængigt af al Spekulation. Fra Befolkningsspørgsmaallets Synspunkt er det jo ogsaa af den største Interesse, og jeg ved, at fra Befolkningsskommissionen kan man i nær Fremtid vente en Betænkning vedrørende Boligstøtte til mindrebemidlede børnerige Familier. Et saadant Fremstød vil være lige

kærkommet fra et socialt Synspunkt og til Fremme af Beskæftigelsen.

Ogsaa Planerne om bedre Boliger for Landarbejderne, som omtales i Aabningstalen, falder saare godt i Traad hermed. Et Forlydende, jeg har hørt, vil vide, at man agter hertil at gøre Brug af Midler fra Jordfonden, hvad vi i saa Tilfælde fra vor Side ganske kunde tiltræde.

Jeg vil, inden jeg forlader dette Emne, pege paa, at man maa ønske, at Grundforbedringsarbejderne maa komme godt i Gang saa snart som muligt. Det har været vanskeligt at skabe det rigtige Finansieringsgrundlag. Jeg har set, at Lolland og Sjælland nu er kommet til et rigtigt Resultat, som gør dette Arbejde muligt, og man maa ønske, at hele det øvrige Land snarest muligt kommer til en Finansieringsordning, saa disse vigtige Arbejder kan blive fortsat og endda kan blive udvidet.

Hvad jeg hidtil har beskæftiget mig med, har været Dagens Spørgsmaal herhjemme, set indefra. Naar man kaster Blikket videre ud, kan det ikke nægtes, at mange af de Spørgsmaal, som vi her saa hjerteligt strides om, svinder ind i Sammenligning med de mørke Skyer, som hænger over Øjeblikkets internationale Politik. Vi er sikkert alle præget af denne alvorlige Baggrund, men jeg bilder mig ikke derfor ind, at vi skulde kunne enes i Enkeltheder her.

Fra visse Sider rejses nu Forsvarsspørgsmaalet, skønt denne samme Rigsdag i forrige Samling har truffet Beslutning i denne Sag. Det var ejendommeligt nok at høre Teknikeren Ingeniør Højgaard i Radioen. Han sagde først som Tekniker nogle fornuftige Ord om, at Administrationen manglede Teknikere ved sine Planlægninger, for derefter i Slutningen af sit Foredrag selv at forlade Teknikken og spille Over-Politiker og udtale nogle politiske Ord om Grænse-spørgsmaalet, som selv et Barn i Politik maatte græmme sig over. Denne velmenende Mand talte om Samling, men samtidig prøvede han at skabe Uklarhed om den eneste Sag, der virkelig samler alle danske Rigsdagsmænd og danske Partier — jeg siger velovervejet „alle“. Vi fra vor Side har intet at diskutere angaaende Grænsen af 1920, fremgaaet som den er af den redeligste og retfærdigste Sindelagsafgørelse, som Europas Historie kender.

Der er jo adskillige andre Ting, der ellers kan skille os, som jeg nævnte. Fra anden Side angribes Regeringens Handelspolitik paa en Maade, der i hvert Fald ikke giver national Styrke. Men vi skulde vel